

V jízdárně to příjemně voní vlhkými pilinami. Okamžik, po kterém jsem tak dlouho toužila, je konečně tady. Všechno ve mně jásá. I do sedla se vyšvihnu, jde to jako nic. Mamka mi ukázala, jak se to dělá. Viktor je oblý a krásně se na něm sedí. Poplácám ho a připadá mi, jako by mi patřil svět.

Jenže pak to začne. Tohle má být skupina pro začátečníky. Anna to tak říkala. Přesto máme jezdit úplně bez dopomoci. To jsem nikdy předtím nedělala, mamka šla vždycky vedle mě. Najednou mě popadne nervozita a znepokojivě mi škrundá v břiše. Tohle nezvládnou. Ostatní se mi budou smát. Všechno ve mně křičí: Chci nějakého vodiče, nutně ho musím mít, umřu, jestli nebudu mít vodiče! Ale přes pevně sevřené rty se neprodere ani hláska. Nemůžu přece začít svou první lekci jízdy na koni tím, že se ztrapním a ukážu, jak jsem bojácná a zbabělá.

Ostatní koně se pustí krokem podél obvodu jízdárny, a aniž bych něco udělala, vydá se Viktor za nimi. Pomalinku se loudá s nosem zabořeným v ohánce poníka před sebou. Držím se v sedle a čekám, co se bude dít. Ale po několikátém kolečku v mírném tempu začnu dýchat klidněji. Strach mě pomalu opouští. Poprvé v životě jedu úplně sama a jde to vážně dobře. Dalších pár koleček – já se na Viktorově rozložitém hřbetě cítím jako doma. Je to nádhera! Jedu na koni. Opravdu jedu na koni.

Ale pohoda nevydrží dlouho.

„Přitáhněte otěže a přejděte z kroku do klusu. Lehký klus!“ zavolá Maggan.

Nemám ponětí, co znamená lehký klus, ale slovu klus rozumím každopádně. Nejradši bych dál pokračovala v chůzi kro-

kem. Pěkně pořád dokola až do konce lekce, užívat si toho, že konečně sedím na koni. Ale přesto Viktora pobídnu patami, vím, že se to takhle má udělat, když chce člověk přimět koně, aby přidal na rychlosti. Nic se nestane. Viktor se pořád loudá, jako kdyby nikdy o klusu neslyšel. Když zaberu patami tvrději, jen podrážděně zastříhá ušima. Ostatní dívky už přesvědčily své koně ke klusu jako nic. Jedna za druhou mě s Viktorem míjejí.

„Tak šup, prober trochu Viktora,“ houkne Maggan a hrozivě za ním švihne dlouhým bičem.

Teprve tehdy Viktor zrychlí a klusá. Strašlivě to se mnou hází. Buď jsem tenhle pocit z klusu nějak zapoměla, nebo má Viktor neobyčejně drncavý styl. Pevně se chytím za hřívu a nadskakuju nahoru a dolů.

„Srovnej se a klusej lehce,“ volá Maggan.

Sotva ale slyším, co říká, jak mám plné ruce práce s tím, abych se vůbec udržela v sedle. Kousnu se do jazyka a přilba mi spadne přes oči. Nakonec se mi otěže vysmeknou z rukou. V té chvíli Viktor zatočí doprostřed jízdárny, kde se zastaví. V puse cítím krev a vím jediné. Už nikdy v životě nechci klusat.

Sotva stihnu pobrat otěže a domyslet tu myšlenku, blesku-rychle je u mě Maggan a vyžene Viktora zpět na dráhu. Celé je to tak ponižující, že se mi akorát chce brečet. Přijdu sem a pokazím všem lekci tím, že nic neumím.

„Musíš držet otěže,“ zavolá Maggan.

Otěže! Co je mi po nich? K čemu potřebuju klusání? Mně přece úplně stačí jít krokem. Maggan dojde ke mně a tentokrát našťěstí nešvihne bičem.